

РОДИМИЙ ТАЛАНТ ПОКУТТЯ (ДО 120-РІЧЧЯ ВІД ДНЯ НАРОДЖЕННЯ ІВАНА ФЕДОРАКА)

Т. І. Виноградник

*Івано-Франківська обласна організація Національної спілки
журналістів України; тел. +380 (3422) 2-42-89*

*Автор розповідає про життя та громадську діяльність відомого
освітянина і талановитого письменника з Покуття Івана Федорака.*

Ключові слова: *Іван Федорак, освіта, повісті, п'єси, національне
життя Покуття.*

«...Не забудьмо, українці, про цей урок і синівську шану до своїх українців, яких я з любов'ю називаю не тільки безіменними плугатарями, а лицарями нації».

Ярема Гоян, письменник.

Між Дністром і Прутом розкинулося мальовниче село Русів, після відвідин якого, Іван Франко писав: «Русів і ціле Покуття – один з найкращих закутків, які мені довелося бачити на широких просторах не лише нашого краю». Село було колискою багатьох визначних постатей. Передусім – це письменник-новеліст світового визнання Василь Стефаник, прославлений новелами «Камінний хрест», «Новина», «Палій», «Синя книжечка» та багато інших.

Письменниками з Русова були Іван Федорак, якому присвячується ця стаття, та Тарас Мигаль – автор книг «На бистрині», «Білий гуцол», «Вишня» та ін.

«Русів... Не шукайте в історії і пам'яті людській дня твого народження. Він у далеких віках, і можна помилитися. А мені не хотілося б цього, бо ти для мене єдиний, світлий і неповторний. Я люблю тебе, Русове, насамперед за те, що ти одне з не багатьох рідних для мене місць під сонцем...»

Найстарший син новеліста Семен Стефаник – кандидат юридичних наук, довгий час працював головою Львівського облвиконкому, свого часу був заступником голови Кабінету Міністрів України.

Наймолодший син класика української літератури Юрій Стефаник був правником, однак за покликанням – літературознавцем і критиком. Відомий як один з організаторів українського життя та українських студій для молоді в Едмонтоні (Канада): очолював Спілку українсько-канадських письменників «Слово», автор книг «Роздуми про батька» та «Моїм синам, моїм приятелям», що вийшли під прізвиськом Юрій Клиновий. У чудовому покутському селі Русові також народилися:

Микола Плав'юк – Президент Української Народної Республіки в екзилі, політик міжнародного значення, автор тритомної книги «Україно, життя моє». Він – почесний громадянин Снятина і Русова;

Михайло Вахнюк – відомий педагог Покуття і Гуцульщини, громадсько-політичний діяч. Для вшанування його пам'яті у Русові відкрито барельєфно-меморіальну дошку в Перехресному Верховинського району, де він довгий час учителював, його ім'я присвоєно школі.

Багато учнів Івана Федорака стали відомими особистостями, науковцями, педагогами. Серед них:

Василь Ілліч Стефанік – автор п'яти монографій «Визначник рослин України», «Атлас флори Європи», «Конспект флори Буковини», навчального посібника для учнів шкіл «Екологія», науково-популярних та поетичних книжок.

Василь Яценко, котрий працює на Тернопільщині, захистив дисертацію на тему «Педагогічні умови ефективної діяльності органів шкільного самоврядування», має понад 120 публікацій з проблем національного відродження, теорії виховання психології та психологічності української спільноти. Автор книги «Основи психології та педагогіки у запитаннях, відповідях, схемах та календарях».

Ветеран педагогічної освіти Дарія Захарук – авторка навчальних посібників «Літературні ігри», «Ігри у школі», «Пізнавальні ігри з літератури у 1-4 класах» та книги «Українське слово», котре готується до друку.

Лауреат літературної премії ім. Марка Черемшини Дмитро Назаренко – автор художніх творів, присвячених новелам Василя Стефаніка та поезій, написаних до графічних малюнків народного художника Василя Касіяна «Мати», «Селянська родина», «Перепочинок» та ін.

Відомими педагогами-ветеранами є Ярослав Плав'юк, Василь Дідух, Михайло Ненько, Микола Дідух, Михайло Дідух, Параска Стефанік, Антон Лелет та інші. Не забувають друзі та колеги Юрія Кириловича Стефаніка, який викладав біологію у Львівському національному університету ім. І. Франка та його дітей, науковців Василя та Лесю Стефаніків.

Іван Федорак народився 13 лютого 1890 року в мальовничому селі Іллінцях поблизу Заболотова. У дитинстві нічим не відрізнявся від ровесників. 1905 року, після успішного закінчення школи, Іван вступив до Коломийської гімназії, де свого часу навчалися Василь Стефанік, Лесь Мартович, Марко Черемшина – письменники, відомі за межами України. Природні здібності та наполегливість у навчанні зробили Федорака одним з кращих гімназистів, дали поштовх до самовдосконалення та подальшу прихильність діячів освітньо-просвітнього руху. Юнаком Іван Федорак захоплювався «Історією України» Михайла Грушевського. Його учитель Роман Бачинський, зазримітвши, що хлопець має організаторські здібності, вмів зацікавити аудиторію, залучив його до громадської роботи серед селян Коломийщини і Снятинщини для заснування відділів «Січі», читалень «Просвіти», проведенні Шевченківських вечорів, фестин та інших культурно-просвітницьких заходів. Під час «ходіння в народ» Іван Федорак проявився та визрів як український патріот й активний освітянин.

Після закінчення Коломийської гімназії з 1910 по 1913 рр. навчався у Заліщицькій учительській семінарії, директором якої був відомий письменник, редактор газети «Буковина» Осип Маковей. Він, визнаючи здібності Федорака та відчуючи у ньому майбутню особистість, впливав на його розвиток.

Федорак як педагог все життя був відкритим для дитячих сердець, працюючи у школах покутських сіл: спочатку – у рідному селі Іллінцях, потім – Новоселиці, де у той час навчався батько відомого художника-фотографа, лауреата Національної премії ім. Тараса Шевченка Василя Пилип'юка.

У Новоселиці вчителі ширили серед дітей не лише шкільну освіту, а й дбали про громадські справи: діяльність «Січі» та читальні «Просвіти». Учні цієї школи продовжили навчання: Василь Куфлюк – у Варшавській консерваторії, Петро Григорійчук – в Академії мистецтв; суддею у Відні працював Михайло Аронець, високий пост у Кракові займав Микола Григорійчук.

Щедро ширив освіту в роки Першої світової війни Федорак у селі Видинові на березі Прута, в якому він зустрів своє кохання – вчительку Катерину Берлад з багатодітною патріотичної сім'ї. Вона розворушила найпотаємніші, високі порухи його душі.

Однак, найвагоміший освітянський пласт вклав наш краянин у селі Русові, малій батьківщині Василя Стефаніка, де провчителював 27 років (1921-1947). Тут він продовжував багато читати, підтримувати дружні стосунки з відомими педагогами Снятинщини, директорами шкіл: Василем Равлюком – (Вовчківської), головою районного товариства «Просвіта»; Іваном Стрілецьким – (Красноставської); Іваном Клітецьким – (Спецівської); Купновицьким – (Підвисоцької) та іншими, що склали національну педагогічну еліту, дбали про викладання української мови та літератури, патріотичне виховання дітей.

Глибокий слід в освітньо-творчому житті вчителя, а згодом й письменника, залишила дружба з відомим далеко поза краєм Василем Стефаніком. Завдяки цій дружбі та з допомогою сільського діда Йосифа Теодоровича 1927 року у селі на громадських засадах звели двоповерхову школу, в якій навчання (єдиний на Покутті!) велося українською мовою. Василь Стефанік також був сватом на весіллі Івана Федорака з Катериною Іллівною, а пізніше, 1923 року, – хресним батьком їх єдиної доньки Дарії.

Іван Федорак у Русові втілює своє кредо – залучає всіх сільських дітей до школи, виховує їх на національній основі, організовує роботу читальні «Просвіти» (створену В. Стефаніком), а для дорослих – безкоштовне навчання, щоб селяни вміли писати та читати. На той час у селі працювали молодіжна організація «Каменярь» та дільничний гурток «Рідна школа», де читали книжки про історію України, газети та журнали, вели мову про відновлення своєї держави, розучували пісні, такі як «Йшли діди на муки», «Там, де Дніпро наш котив хвилі», «Вставай, Україно, вставай», «Не пора, не пора» та інші.

Щотижня до школи приходив проводити уроки Богослужіння високоосвічений і шанований парафіянами священник Михайло Дольний, котрий правив у церкві Різдва Пресвятої Діви Марії. Він був добрим проповідником, розумним співбесідником і щирим патріотом-українцем. Крім вивчення Закону Божого і молитов, отець навчав дітей колядувати, чемно поводитися, поважати батьків, бути примірними учнями.

Іван Федорак за допомогою односельців Михайла Гуменюка, Катерини Матеїк, Андрія Проскурняка та інших активістів-амарорів ставив п'єси «Сватання на Гончарівці», «Безталанна», «Назар Стодоля», «Мартин Боруля», та інші, котрі з великим успіхом сприймали глядачі Русова та сусідніх сіл. Проводилися Шевченківські та Стефаниківські вечори. Люди відчули свіжий подих культури. Іван Федорак ще із студентських літ прилучався до художнього писання. На сторінках часописів з'являлися перші оповідання, яких тепер неможливо відшукати. Через цензуру польської влади і переслідування українських письменників, Іван Федорак вимушений був підписувати різними псевдонімами: Рибалка, Діброва, найпоширенішим – Іван Садовий.

До читачів надійшло три повісті Федорака. Першу – «Безіменні плугатарі» (у двох частинах; 7000 примірників) варто прочитати, щоб ясніше зрозуміти, як важко було в Галичині у 20-30-тих роках ХІХ століття відстоювати свою українськість. То надзвичайно захоплююче і корисне читиво про типове життя покутської глибинки, з яскравими психологічними портретами селян і навстіж відкритим внутрішнім світом народних учителів, представлених образами Василя Теребейка та Михайла Лугового. Михайло Струтинській, захоплюючись написаним Іваном Федораком, у передньому слові до повісті пише: «Сьогодні перед нами повість Садового з життя галицького вчительства передвоєнної доби. Понад чверть століття минуло від хвилини, коли автор «Безіменних плугатарів» як учень 4-ої класи гімназії із захопленням слухав на вічу в справі виборчої реформи промову великого співця мужицької долі Василя Стефаника...

Вони, ці «безіменні плугатарі», відіграють в розбудові національного життя останніх передвоєнних десятиліть величезну роль: розбурхали село, виховали в ньому гени організованості».

Газета «Новий час» писала: «Письменник Іван Садовий (псевдонім) за фахом народний учитель, у своїй повісті «Безіменні плугатарі» прекрасно відтворив нам атмосферу, в якій останніх роках перед світовою війною виховувався і гартувався тип українця-учителя, громадського діяча. Завдяки вкладові українця-вчителя, отого «безіменного плугатаря» з повісті Садового, в розбудову нашого національного життя в Галичині, галицько-українське село в історичному переломному моменті блискуче склало іспит своєї національної зрілості».

Іван Федорак сам визнавав: «Я писав про вчителя, про школу, про учня».

Весною 1937 року вийшла друга повість Федорака «Танок смерті», в якій звучить біль за народ, що віками виборював долю під сонцем, в

якій – крик гробокопача Якова посеред села, знищеного війною та визволеного січовим стрільцями, в якій – горе селянина-страдника, котрий підняв руки до неба і запитує у Бога: «Боже Великий! За які гріхи караєш наш невинний нарід? Чому розсіваєш по Галичині могили? Чому розливаєш ріки невинної крові? Чому, питаю Тебе?»

1938-1939 роках Іван Федорак написав третю повість «Весняний гамір», котра побачила світ лише за незалежної України.

Читаючи рукопис цієї повісті, професор Іван Огієнко написав рецензію, що збереглася. У ній читаємо: «“Весняний гамір” вражає великим талантом й умінням передавати те все, що він (автор) помічає чи переживає. Так і видержана акція талановитості аж до останньої сторінки. В дійсності вся повість говорить про надзвичайний талант, яким обдарований автор». Письменник Іван Филипчук дає таку оцінку повісті: «...Ця прекрасна повість зробила величезне враження так між свідомим селянством, як і думаючою інтелігенцією. 7000-й наклад цієї повісті нині на вичерпанні, що додає найкраще свідоцтво її читаності і потреби».

П'єси Івана Федорака «Депутати до Відня» та «Побережники» 1928 року були видані окремою книжечкою у Тернополі. Їх ставили не лише на сільських сценах Галичини, а й на сцені Тернопільського професійного театру, у 1940 році – на сцені Києва. П'єса «Депутати до Відня» перегукується з оповіданням «Не читальники» Леся Мартовича та «Засіданням громадської ради» Василя Стефаника. Іван Федорак є автором також п'єс «Свідки», «Гріх покарання», «В панському царстві», «На святого Миколая», понад десятка оповідань та новел. На замовлення редактора журналу «Рідна школа» Івана Герасимовича Іван Садовий написав літературний нарис «Стефаник зблизька», котрий сподобався володареві дум селянських.

Ще Григорій Сковорода писав, що світ – це театр, в якому кожна людина обирає ту роль, яку вона здібна зіграти найкраще. Відштовхуючись від цих слів, можна сказати, що ноша Івана Федорака сформувалася під впливом Осипа Маковея, Марка Черемшини, а впродовж 16-ти років – Василя Стефаника, яких також єднало палке бажання працювати для рідного народу. Патріотично-національна позиція Івана Федорака аж ніяк не могла сподобатися тодішній польській владі, адже він відмовився викладати в школі офіційною польською мовою. У яких ще країнах світу можна побачити, щоб на рідній землі так принижували мову та культуру народу? 21 вересня 1937 року Івана Федорака заарештувала польська жандармерія. На суді він заявив: «Стою перед вашим судом і не плачу, не стогну і не ангажую захисників. У ваших руках моя доля. Ви маєте і телефон, і поліцію, і адміністративну владу, ви маєте в розпорядженні усе, а я – беззахисний, одинокий зі своїми чотирма стінами і світлом, даним із неба. Стою перед вашим судом, але не прошу помилувати, тому що не знаю, за що мене будете судити? Однак, пам'ятайте про одне: засудивши мене, ви здійснюєте моральне вбивство і одночасно виносите вирок моїм героям, які є суспільною власністю».

Особливо багато довелося пережити Іванові Федораку разом зі своїм народом, коли над Галичиною промайнули перші літаки з чорними хрестами. Розпочалася Друга світова війна. 1 серпня 1941 року за вказівкою Гітлера Галичина мала стати областю німецької імперії. У своїй книжечці «Майн Камф» він писав: «... якщо ми хочемо створити Велику Німеччину, Велику імперію, ми повинні, насамперед, витіснити і знищити слов'янські народи – росіян, поляків, чехів, словаків, болгар, українців, білорусів. Нема ніяких підстав цього не зробити!». Стан народу став невизначеним. Хіба могли українці після таких однозначних вказівок фюрера розраховувати на свою неньку Україну та її незалежність?

Іван Федорак, володіючи німецькою мовою та знаючи вказівки німців, усвідомлював, за яких обставин проходитиме навчання дітей. Хоча йшла війна, діти ходили до школи, а вчитель усіма зусиллями обороняв односілчан від переслідувань. Він гостро переживав трагізм народної безсилості і можливими методами боровся за справедливість. У квітні-травні 1944 року всіх дорослих русівчан мобілізували до червоної армії, і вони воювали на різних фронтах: понад 100 впали смертю хоробрих на землях Європи. За ними плакало все село, плакала Україна.

«Віднайшовши героїчний життєвий ідеал, нація не боїться уже ніяких ударів. З почуттям власного благословення, знаючи, що вони розвіються, а вона буде» – так писав символ визвольного руху, поет ідеї та чину Олег Ольжич (Кандиба). Він загинув у німецькій в'язниці, прикутий до бетонної підлоги. Його тіло німці спалили у крематорії. Восени 1947 року український народ пережив ще одну трагедію – депортацію. За наказом Міністерства внутрішніх справ України Г. Строката із Західної України відправили 50 ешелонів «спецконтингента» загальною кількістю 76 585 осіб, з них: 18 867 – чоловіків, 35 744 – жінок та 22 279 дітей. Вагони-телятники до Караганди теліпалися довго, люди, закриті у них – без води, гарячої їжі, відповідного одягу – помирили дорогою. Вони плакали, хто з болю, хто від втрат, від розлуки, хто – від безсилля. Дехто, відчуваючи тернисту дорогу, що стелилася їм, співав:

Видиш, брате мій, товаришу мій,
Відлітають сірим шнурком
Журавлі у вирій...

Серед них – й Іван Федорак з дружиною Катериною. Здавалося, що ніхто ніколи не дізнається про безправність, приниження, поневіряння і муки українців, котрих нещадно й безжально виселяли до Сибіру, на Колиму. Гнані зі своєї рідної землі жорстокістю нової влади, люди залишили батьківські оселі, віками тяжкою працею набуте добро.

Вже треті дзвінки подзвонили,
Пора у вагони сідать,
Покинувши навіки Вкраїну,
У далеку Московщину шлють.

Масова депортація українців, особливо галичан, була спрямована на недопущення та ліквідацію українського національно-визвольного руху.

Іван Федорак визнали за бандитського посібника лише за те, що його дочка Дарія, працюючи медсестрою у Снятинській лікарні, «вчинила злочин» – видала підпільнику Хмарі ліки. Її засудили 22 вересня 1945 року Станіславським воєнним трибуналом НКВС до 15 років тюремного ув'язнення з виселенням до Воркути. На долю сім'ї Федорака випало багато лиха та випробувань. Та найгірше мучила тривога за дочку. Де вона? Що з нею? Чи жива? У тому горі йому здавалося, що світ дійшов до божевілля.

Мої сльози – їх ніхто не бачить,
Бачить лише долі гіркоту...
Біль у серці стогне – моя доню,
І нічим його не загасить.
Я лише благати буду, доню
Та за тебе Господа молить.

До того часу він жив в інших категоріях: простота, доброта, взаємодопомога, організація сільської спільноти, навчання дітей. Тепер настали часи, коли людська кров не мала кольору, сльози – смаку, життя – ціни. Лише потаємний біль:

Все пройшло. Тюрма забрала
Радість, Волю і життя.

Один Бог допомагав вижити у такому горі та стражданнях. Однак, чим важче, безнадійніше ставало повсякденне знедолене життя, тим більше Федоракові хотілося щось зробити для України. У нього було багато творчих задумів, він був у розквіті творчого, світлого мислення. Він любив життя, любив черпати з його криниці цілими пригорщами творчу наснагу, через героїв своїх творів закликав учителів сіяти на перелозі добірні та здорові зерна, посеред урожаю засівати квіти для краси, виполювати з-поміж них бур'яни та будяки. А квіти поливати рідним словом і піснею. Незадовго до смерті Іван Федорак написав єдиній дорогій доньці листа:

«Може діждемося тієї хвилі, що ще стрінемося. Може, вже не доведеться мені зустрітися з Тобою, не поминай злом.

Я намагався все життя бути чесним з собою, від нікого нічого не вимагав, не зробив для свого народу кривди, не понизив прапору, ні особистої, ні національної гідності. ...Мій батьківський заповіт: будь вірною собі. Не сходи зі шляху гідності і чесності, якими йшла досіль. Батько».

Яку мужність, силу волі, істинний патріотизм, упевненість у правильності обраного шляху треба мати, щоб самому, знаходячись під пильним оком НКВС, написати такі рядки заповіту донці Дарії, яка теж перебувала на безмежних просторах ГУЛАГу. Однак, навіть у найважчі хвилини свого життя, Іван Федорак вірив у чудо і з цією вірою на 64-му

році, 18 листопада 1954 року відійшов у вічність. На цвинтарі Федорівки (Караганда) зібралися земляки-галичани, щоб поховати Учителя серед інших могил з хрестами та з табличками, але без мальв та квітучої калини. Про смерть усіх замучених у неволі на чужині за велику ідею, відомий український письменник, лауреат Національної премії ім. Тараса Шевченка Степан Пушик писав: «...Назавше попрощавшись з Україною, із грудкою України. Просто жах! Розкинуті то голодом, то війнами українці сплять на всіх материках...»

Прах Івана Федорака залишився спочивати на чужій землі. Дружина Катерина та дочка Дарія повернулися із заслання додому теж відійшли у вічність, спочивають на Коломийському цвинтарі. З рідних більше нікого не залишилося.

Найкращий суддя – час. І він прийшов. 2003 року, завдяки Миколі Плав'юку та письменнику, директорові видавництва «Веселка» Яремі Гояну видана книга творів Івана Федорака під назвою «Іван Садовий. Безіменні плугатарі». Снятинське видавництво «Прут Принт» (директор Володимир Карий) видало книжки Теофіла Виноградника «Великої Правди учитель» та «Дорога в зоряний світ». Напередодні їх випуску прикарпатці читали окремі публіцистичні статті «Нерв села», «Співець учительської долі», «З когорти покутських освітян», «Жертва депортації», «В. Стефаник та І. Федорак» та інші, опубліковані в пресі та передані по радіо та телебаченні.

Так Україна вперше дізналася про талановитого письменника, освітянина з Покуття Івана Федорака, про його життя, покладене на вівтар свободи і незалежності Батьківщини...

Прочитавши рукопис Івана Федорака «Мій шлях», у мене виникла потреба виконати заповіт учителя, щоб його прах спочивав у рідній землі.

Мені довелося впродовж п'яти років вести переписку з Президентом України Л. Кучмою та Ю. Ющенком, з Президентом Казахстану Н. Назарбаєвим, Міністерством закордонних справ, щоб отримати дозвіл на перепоховання праху Івана Федорака з Караганди до Русова.

Нарешті 3 вересня 2006 року відбулося це перепоховання. Службу Божу за упокій учителя відправляло шість священників. З останніми словами подяки патріотів України Іванові Федораку виступили: його учень Микола Плав'юк, письменники Ярема Гоян, Богдан Мельничук, заступник голови Романія Постолянюк, директор школи, що носить ім'я Івана Федорака, Василь Гнатюк, керівники району та представники громадськості.

На церемонії перепохованні поет Б. Мельничук зачитав свого вірша:

Забирали в нас гожі світання
І топтали як «зісами» рінь.
Накладали на руки кайдани,
Відривали від рідних корінь.
Відривали і люто саджали,
Щоб зачали вкраїнські плоди,
За Урали та за Кос-Арали,

В підземеллі Караганди.
Та нізачо ми там не приймались
Під покровом імперської мли.
Ми додому у думці вертались,
І, нарешті, хоч мертві, прийшли.
До горбів цих солодких, до школи,
До незнаних, нових поколінь.
Не давайте нікому ніколи
Вас лишати без рідних корінь.
І тоді-то, достойні краяни,
Вас безсмертя саме привіта.
І тоді невмирущою стане
Україна свята!

Учень Івана Федорака Василь Ілліч Стефаник присвятив учителю «Реквієм»:

Серед рухівських пагорбів дзвони лунають,
Рухівські газди несуть домовину...
Вчителя свого, лицаря свого,
Що голову склав за Україну.
Русів сьогодні у чорній вуалі:
Плачуть дорослі – усі русівчани.
Тяжко вмирав Федорак на чужині
У цілинних степах Казахстану.
Важко вмирати в чужій стороні.
Земля каменем стиснула груди...
Тим, хто Україну творив в сорокових роках,
Нехай вічно шана їм буде!
Зніміть капелюхи, не стримуйте сліз,
Хай спочине у рідній землі безімельний плугатор...
Схиліть прапори, хоругви, штандарти –
Він тут буде вічно лежати.
Будуть пташки, ой, та прилітати,
Цвіт калини рвати.
Будуть йому, душі його
Правду вповідати.

Високу належну оцінку творчості І. Федорака дали відомі науковці, академіки, професори Прикарпатського національного університету ім. В. Стефаника Володимир Грабовецький та Івано-Франківського національного медичного університету Володимир Качкан, відомі краєзнавці та літературознавці.

Заслужений педагог, поет Мирослав Попадюк у книжці «Покутська хрестоматія» заніс Івана Федорака поряд з літературними класиками Іваном Франком, Василем Стефаником, Марком Черемшиною, Лесем Мартовичем, Наталією Кобринською.

У селі Русові Іванові Федоракові встановлено пам'ятник, на приміщенні школи, названої його іменем, відкрито меморіальну дошку, організовано літературну кімнату-музей та названо вулицю в селі його іменем.

І. Федорак неодноразово нагадував своїм учителям:

Школа, то наша гординя,
Школа, то наша майбутність,
Життєва твердиня.
А вчитель в ній – свідомий,
Щирий, ідейний служитель
Відродження духовності.

Стаття надійшла до редакційної колегії 20.10.2010 р.

*Рекомендовано до друку докт.техн.наук,
професором Мойсишиним В.М.*

FAMILY TALENT OF POKUTTYA (TO 120 ANNIVERSARY OF IVAN FEDORAK'S BIRTHDAY)

T. I. Vynogradnyk

*Ivano-Frankivs'k Regional Organization of National Union of
Journalists of Ukraine; ph. +380 (3422) 2-42-89*

*An author tells about the life and public activity of the known teacher
and talented writer from Pokuttya of Ivan Fedorak.*

Key words: *Ivan Fedorak, education, stories, plays, national life of Pokuttya.*